

TOT ÉS POSSIBLE, AIXÒ TAMBÉ

Montse Bonals

A en Manel Serradesantferm l'hi passa alguna cosa, i no sé què.

Això m'ho diu la Matilde, la infermera més veterana i considerada de l'equip, amb més de trenta-cinc anys d'experiència.

Eren les vuit i deu minuts del dimecres. Cada setmana, aquest dia i a aquesta hora, els membres de l'equip multidisciplinari del CAP fèiem una reunió. En aquesta hi havia sempre un ordre del dia, que a voltes no es seguia fidelment, i una part molt informal on tothom podia exposar preocupació, sorpresa o algun altre sentiment que haguéssim experimentat durant la setmana. El fet d'atendre a persones amb un grau de debilitat per la malaltia sempre porta descobriments de la naturalesa humana.

Aquell dimecres jo no tenia cap cas concret per comentar, així que em vaig limitar a escoltar i opinar si calia en els casos que presentaven els meus companys. Som tres equips d'especialitat de metge de família: metge i infermera, pediatra, odontòleg, llevadora i jo, com a psicòloga clínica i treballadora social, juntament amb els nostres companys administratius. Excepte l'odontòleg i un noi que s'ha acabat d'incorporar, totes som dones. Aquest vessant de gènere sempre he pensat que ens aportava un sisè sentit per poder fer els diagnòstics psicosocials millors. La sessió clínica anava transcorrent sense novetat. En acabar, la Matilde i jo vàrem fer un apartat i ella em va dir: "En Manel està físicament molt bé, amb constants perfectes, glucèmia, colesterol, oxigen en sang i pressió controlades. A més, té una llum als ulls i unes ganes de viure, xerrar i riure inusuals per un home de vuitanta i acabat d'enviudar fa només un any". Eren una parella sense fills amb una estima de l'un per l'altre envejable. Ell estava en ple dol, però no ho demostrava.

"Alguna cosa passa!".

Vàrem riure i, les dues a la vegada, vam dir: "Herbes?". "Sí, camamilla".

Vaig comprometre'm a fer-hi una visita domiciliaria.

En Manel vivia en un pis que l'hi deien "el cent", amb ascensor i ben situat a la geografia de la Catalunya Central. El pis era lluminós i molt arreglat, feia olor de net i això volia dir que havia fregat segurament amb ACER (en conec l'olor). D'aparença era alt, amb bona presència i molt agradable. Portava uns pantalons i una camisa amb ells punys doblegats i la pitrera una mica oberta. A la mà dreta, un anell. A l'esquerra, dues aliances, la seva i la de la seva dona Trini, morta feia quasi nou mesos.

Va estar molt content del meu interès per ell. L'hi vaig explicar que era una visita de protocol de l'ICS a les persones que tenien més de vuitanta anys i que vivien soles.

Parlem. Li pregunto com passa el dia. Ell em comenta que ha fet un curs d'ordinador a l'esplai del poble i això l'hi ha obert el món. En diu que té molta feina: comprar, fer el dinar, rentar, planxar... Para i em diu: "Faig un té molt bo! En vol?". Penso en la

Matilde, les herbes. Tindrem raó? Té igual a herbes. Somric en el meu interior i dic que sí. Ara és l'hora de descobrir el misteri.

Porta una safata amb una tetera preciosa, sucre, sacarina, culleretes de la mateixa mida i tres tasses. Això últim m'alerta en el meu interior. Tres?

En diu que anem a una saleta més íntima i el segueixo. Se sent un bolero de fons molt baix de volum. Arribem a la saleta i veig una taula llitera i cadires còmodes. En una d'elles veig una cabellera rosa que cau pel respalller. Em quedo bocabadada.

La Lolita porta una minifaldilla curta i brusa amb un escot ben generós i ungles i llavis a conjunt. És esperpèntica.

Sense més ni més, em presenta a la Lolita. L'hi parla com si ella el sentís. L'hi fa una pregunta i s'atura com esperant una resposta que, com és lògic no arriba, i en Manel l'hi contesta. En Manel, gràcies a les classes d'internet ha après a comprar *via online*, i és així com la Lolita ha arribat a la seva vida.

"És el meu motor, el meu consol, el meu somriure i les ganes de viure. Ella ho és tot".

"Alguna cosa l'hi passa", ressonen en el meu cap les paraules de la Matilde. I sí, efectivament.

Tot és possible i això també.